

היבטים לשוניים בפרשת פינחס עו

דקדוקי קריאה בפרשת פינחס ובהפטרה ובראשון של מטות

כה יא **בְּקִנְיָאֵו**: הנ"ן רפויה בשוא נח, עם זאת יש להשמיע האל"ף, לא – בְּקִנְיָו. וכן **בְּקִנְיָתִי**: ולא – בְּקִינְתִּי.

כה יב **שָׁלוֹם**: בחלק מספרי התורה הוא"ו של 'שלוש' קטועה

כה יג **וְהִיְתָה לוֹ**: טעם נסוג אחור לה"א הראשונה ודגש חזק בלמ"ד מדין אתי מרחיק, עם זאת היו"ד בשוא נע. **לֹא־הָיוּ**: האל"ף כלל אינה נשמעת

כה טו **רֹאשׁ אֲמוֹת בֵּית-אָב בְּמִדִּין הוּא**: אין להתעכב על **אָב**, ויש להאיץ מעט את קריאת התיבה **בְּמִדִּין** להסמיכה לתיבה שלפניה שהרי הטפחא היא כאן המפסיק העיקרי

כה יח **כִּי צִרְרִים**: תיבת **כִּי** במונח ואיננה מוקפת לזו שלאחריה. **עַל-דִּבְר־פְּעֹז**: גם כאן וגם בהמשך הפסוק **דִּבְר־** במקף ולא במונח **הַמֶּכָּה** בטעם מרכא, **בַּיּוֹם-הַמִּגְפָּה** הבי"ת רפה. כו ג **בְּעֶרְבָת**: געיה בעי"ן והרי"ש בשווא נח.

כו ז **הָרְאוּבֵנִי**: האל"ף כלל אינה נשמעת, כאילו כתוב 'הרובני'.

כו ט **קְרִיאֵי הָעֵדָה**: כאן הכתיב הוא **קְרוּאֵי** והקרי **קְרִיאֵי**, בתחילת הספר – הפוך! **בְּעֵדַת-קָרַח**: העמדה קלה בבי"ת למנוע הבלעת העי"ן החטופה, בדומה גם בהמשך פס' י **בְּאֶחָל**

כו יד **שְׁנַיִם וְעֶשְׂרִים אֱלֹף**: יש להאיץ את קריאת תיבת **אֱלֹף** להסמיכה לתיבה שלפניה שלא יישמע 'שנים ועשרים, אֶלֶף ומאתים'. **22,200** ולא **1,222** נכון הדבר גם בהמשך הפרק כו טז **לֹא־זָנִי**: האל"ף בקמץ קטן

כו יז **לֹא־רֹד**: הלמ"ד פתוחה

כו כ **לְשִׁלָּה**: במלרע

כו כג **לְפָנָה** במדויקים: הוי"ו רפה ללא דגש.

כו לג **לֹא-הָיוּ לוֹ**: טעם נסוג אחור לה"א **מַחֲלָה**: החי"ת בשוא נח ולא בחטף.

כו מה **לְחֹבֶר**: החית בסגול ולא בצירי

כו נג **לֹא־לָהּ**: למ"ד קמוצה

כו נד **וְלַמַּעֲט**: המ"ם בשווא נח

כו נט **יִלְדָּה**: יש להיזהר לא להניח את השווא שבלמ"ד, אחרת משנה משמעות. ובמיוחד לקוראים קמץ כפתח.

כו סב **הַתְּפִקְדוֹ**: ה"א בקמץ קטן תי"ו בשוא נח; פ"א בקמץ רחב, והקו"ף בשווא נע

כו סד **לֹא-הָיָה אִישׁ**: טעם נסוג אחור לה"א הראשונה

כו ג **בְּעֵדַת-קָרַח**: העמדה קלה בבי"ת למנוע הבלעת העי"ן החטופה. **לֹא-הָיוּ לוֹ**: טעם נסוג אחור לה"א

כו יג **וְרִאֲיָתָה אֹתָהּ**: הטעם לא עבר לתי"ו.² **וְנִאֲסַפְתָּ** מלרע, הטעם בתי"ו.

¹ בחומשים סימנו געיא ברי"ש (עקב ריחוקה מהטעם) שעלולה להטעות לשוא, בעיקר מי שרגיל לקרוא כך.

מקומות נוספים (בפרק זה) שו"ו ההיפוך לעתיד הפכה למלרע: **וְסִמְכָתָּ וְהַעֲמַדְתָּ וְצוֹיְתָהּ וְנִתְתָּהּ**

כז יז **רָעָה**: אי הקפדה על קריאת הע"ן כהלכה עלולה לגרור אחריה שינוי משמעות

כז כא **וְשָׁאֵל לֹא**: טעם נסוג אחור לש"ן

כח ד **הַכֶּבֶשׂ אֶחָד**: תיבה **אֶחָד** ללא ה"א הידיעה²

כח כד **כָּאֵלֶּה**: בלא מעט קהילות קיים מנהג מיותר לפיו הקהל מלווה את בעל הקריאה בזמן שהוא קורא תיבה זו³. במקרה כזה ועל מנת לתת לאנשים לשמוע את הקורא, כדאי להמתין מעט לפני קריאתה

כח כו **בְּהַקְרִיבְכֶם**: אזלא-גרש באותה תיבה, גם הבי"ת השנייה בשווא נע. **בְּשִׁבְעֵתֵיכֶם**: הטעמה

משנית בעי"ן, מאיילא, צורתו כמו הטפחא. **מִקְרָא-קִדְשׁ**: יש געיא (מתג) במ"ם, עם זאת השוא בקו"ף נח. כן הדבר גם בהמשך.

כט ז **וּבְעֶשְׂרֹה**: העמדה קלה בבי"ת להדגשת הסגול המורה על מיודע

כ-לה: יש לשים לב להבדלים הדקים בין המקראות, פעמים עם וא"ו החיבור ופעמים ללא (לה) **בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי, מִנְחָתָהּ, מִנְחָתָם**, לפעמים בלשון יחיד ולפעמים בלשון רבים (לג) **בְּמִסְפָּרָם כְּמִשְׁפָּטָם**

מלכים א יח – יט כא

יח מו **מִתְנִיּוֹ**: המ"ם בקמץ קטן

יט ג **לַיהוּדָה**: הלמ"ד בחירק מלא, אין לבטא שווא תחת היו"ד. **וַיִּנָּח**: במלרע

יט ד **כִּי-לֹא-טוֹב**: תיבת **כִּי** מוקפת ולא בתביר

יט ו **מֵרָאשֵׁיתוֹ**: האלף בחטף. **וַיִּשָּׁב**: השי"ן בקמץ קטן וכן הדבר גם בפסוק הבא וכן בעניין ובכל מקום

וַיִּקָּם וַיֵּרָץ הקמץ בהברה הסגורה הלא-מוטעמת הוא חטוף.

יט ח **וַיִּקָּם וַיֹּאכַל וַיִּשְׁתֶּה**: טעם טפחא בתיבת **וַיִּקָּם**

יט יב **קוֹל דְּמִמָּה דְקָה**: טעם טפחא בתיבת **קוֹל**

טו **מִדְבָּרָה** הבי"ת בפתח.

יח **וְהִשְׁאֲרֵתִי** מלרע

כ **אֲשָׁקֶה-נָּא** הש"ן בשווא נע עקב הדגש.

ראשון של מטות

יש לשים לב ולהקפיד על המפיקים המופיעים לעתים קרובות בקריאה זו ולא להיכשל, לדוגמא, בין 'אשה' ל'אִישָׁה':

ל ג **אֹ-הִשָּׁבַע**: במלעיל **לְאֶסֶר** אל"ף בשווא נח, אינה נחה ואינה בחטף.

ל ה **כָּל-נִדְרֶיהָ**: כבר שמעתי קוראים 'המקפידים' לבטא יו"ד אחר הר"ש, מנהג פסול מיסודו שאין לו על

מה להישען. כמובן שנכון הדבר גם לגבי **וְאֶסְרֶיהָ**

² כך הוא בד"כ בל"ה בנין קל

³ בפרשת תצוה יש שינויים אחדים וכדאי לשים לב

⁴ אולי כי פסוק זה נקרא בכל ימי חג הפסח...

ל וְשָׁמַעְתָּ: הַשִּׁי"ן בַּקִּמָּץ קֶטֶן. וַיֵּלֶךְ אֵין לְהַשְׁמִיעַ אֶת הָאֵל"ף שֶׁל תַּחֲלִיל שֵׁם ה', לְקַרְא כְּאִילוּ כְּתוּב 'וְדוֹנִי'.

יִסְלַח-לָהּ: גְּעִיה בִּי"ד, עִם זֹאת הַסֵּמ"ךְ בְּשׁוּא נַח.

ל י וְגִדָּר הַנּוֹ"ן בְּצִירִי.

ל יג וּלְאֶסֶר: הַלִּמ"ד בְּשׁוּא נַח

ל יד כָּל-גִּדָּר הַנּוֹ"ן בְּצִירִי. לְעֵנֶת: הַנּוֹ"ן בְּדִגֵּשׁ חִזְק, לְשׁוֹן עֲנוּי הַנֶּפֶשׁ

כו י וַיְהִי לְנֶס: יַעֲקֹב עֲצִיּוֹן 'בֹּא לְיָדִי בִּיטוּי' שֶׁבַת בְּשַׁבְתּוֹ פִּינַחֵס עוֹ
הַמִּילָה "נֶס" מִשְׁמַשֵּׁת בְּלִשׁוֹנָנוּ בְּדֶרֶךְ כָּלֵל שֶׁלֹּא בְּמִשְׁמַעַת הַמִּקְרָאִי – דָּגֵל אוֹ תוֹרֵן
גְּבוּהָ – אֵלֹא בְּמִשְׁמַעוֹת שְׁנִיתָנָה לָהּ בְּלִשׁוֹן חִזְק – תּוֹפְעָה הַחֹרֶגֶת מִסְדְּרֵי הַטִּבְעִי.
בְּתַפִּילַת שְׁמוֹנָה-עֶשְׂרֵה אֲנִי מְזַכֵּירִים פַּעֲמִיִּים אֶת הַמִּילָה "נֶס" – פַּעַם אַחַת בְּמִשְׁמַעַת
הַמִּקְרָאִי וּפַעַם שְׁנִיָּה בְּמִשְׁמַעַת הַמְּאֻחָר. בְּבִרְכַּת הַעֲשִׂירִית אֲנִי מְתַפְּלִילִים "תִּקְעַת בְּשׁוֹפָר
גָּדוֹל לְחִירוֹתֵנוּ, וְשֵׁא נֶס לְקַבֵּץ גְּלוּיּוֹתֵינוּ"⁵. הַלִּשׁוֹן נִנְקָטָה עַל פִּי נְבוֹאָת יִשְׁעִיהוּ
(יֵא, יב): "וְנִשְׁאָא נֶס לְגוֹיִם וְאֶסְרָא נְדָחֵי יִשְׂרָאֵל וְנִפְעוֹת יְהוּדָה יִקְבֹּץ מֵאַרְבַּע כְּנָפוֹת הָאָרֶץ",
וְהַכּוּוֹנָה הִיא לְדָגֵל גְּבוּהָ שְׂאֲחָרֵיו יִלְכוּ הָעוֹלָם לְצִיּוֹן (מַעֲיֵן דָּגִלֵי הַתִּיּוֹרִים שְׂאֲפָשֶׁר
לְרֹאוֹת בְּרַחוּבוֹת יְרוּשָׁלַיִם). חִזְק בְּלִשׁוֹנָם הַחֹפְשִׁית כָּבֵד לֹא הִשְׁתַּמְשׁוּ בְּמִילָה נֶס
בְּמִשְׁמַעוֹת זֶה, אֲךֹ בְּבִרְכּוֹת שֶׁטִּבְעוֹ הִשְׁתַּמְשׁוּ חֲכָמֵינוּ לֹא פַעַם בְּלִשׁוֹן הַמִּקְרָא. הַפַּעַם
הַשְׁנִיָּה שֶׁבָּה מוֹפִיעַ הַנֶּס הוּא בְּבִרְכַּת הַהוּדָאָה – "עַל נִסִּיךָ שֶׁבָּכֵל יוֹם עִמָּנוּ". כֹּאֵן
הַנֶּס הוּא כָּבֵד בְּמִשְׁמַעוֹת הַרְגִּילָה אֲצִלָּנוּ, פֶּלֶא וְחִרְיָגָה מִהַטִּבְעִי.
הָאֵם יֵשׁ קֶשֶׁר בֵּין שְׁנֵי הַמִּשְׁמַעִים, בֵּין הַדָּגֵל וּבֵין הַפֶּלֶא? הַתְּשׁוּבָה חִיּוּבִית. נִבִּיט לְמִשַּׁל
אֶל הַמִּילָה הַמִּקְבִּילָה "אוֹת", וְנִבְחִין שֶׁכָּבֵד בְּתַנ"ךְ הִיא מִשְׁמַשֵּׁת בְּשְׁנֵי הַמִּשְׁמַעִים.
בְּתַהֲלִים עַח מִגְּנָאֵר שִׁישְׂרָאֵל לֹא זָכְרוּ אֶת יָד הִי, "אֲשֶׁר שָׁם בְּמִצְרַיִם
אוֹתוֹתָיו, וּמוֹפְתָיו בְּשִׁדְּהָ עֵצִין" – וְרֹאִים אֲנִי שֶׁהָאוֹת מִקְבִּיל לְמוֹפֶת. מִצַּד שְׁנֵי, הָאוֹת
פִּירוּשׁוֹ גַּם סִימּוֹ, וְלֹא דוּקָא כֹּזֶה שֶׁכּוּרֵךְ בְּשִׁינּוּי סְדְּרֵי בְּרָאשִׁית. כֹּךְ לְמִשַּׁל נֹאמֵר
בִּיצִיאַת מִצְרַיִם: "וַיְהִי הַיּוֹם הַזֶּה לְכֶסֶת לְאֵת עַל הַבְּתָרִים אֲשֶׁר אָתָּם שָׁם (שְׁמוֹת יב, יג)."
הַמִּילָה "אוֹת" מִקְבִּילָה בְּמִקְרָא לְ"נֶס". בְּפֶרֶשֶׁת קֹרַח, הִי מִצְוָה אֶת מֹשֶׁה לִּישׁוֹל אֶת
מַחֲתוֹת הַחוּטָאִים וּלְעִשׂוֹת מִהֵן צִיפּוּי לְמִזְבֵּחַ, בְּמִטְרָה שִׁיְהִי סִימָן וְזָכָר לְחֹטָא
וּלְתוֹצְאוֹתָיו – וּבְלִשׁוֹן הַכְּתוּב: "וַיְהִי לְאוֹת לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל (בְּמִדְבָר יז א)."
וּבְפֶרֶשֶׁת פִּינַחֵס, אֲגַב אֲזַכּוֹר דָּתֵן וְאַבִּירָם, נֹאמְרֵם: "הוּא דָּתֵן וְאַבִּירָם קְרִיאֵי הָעֵדָה אֲשֶׁר
הָעָם עַל מֹשֶׁה... וְתַפְתַּח הָאָרֶץ אֶת פִּיהָ וְתִבְלַע אֶתָּם וְאֵת קֶרַח בְּמֹת הָעֵדָה בְּאֶכֶל הָאֵשׁ אֵת
חֲמִשִּׁים וּמֵאָתִים אִישׁ, וַיְהִי לְנֶס". הִנֵּה לְפָנֵינוּ שֶׁהַנֶּס וְהָאוֹת יִכּוּלִים לְבֹא זֶה תַּחַת זֶה
(וְאֵכֵן אוֹנִקְלוֹס מְתַרְגֵּם הֵן אֶת הָאוֹת וְהֵן אֶת הַנֶּס בְּאוֹתָהּ מִילָה – אֵת).
כֵּשֶׁם שֶׁהָאוֹת פִּירוּשׁוֹ סִימּוֹ, אֲךֹ גַּם חִרְיָגָה מִהַטִּבְעִי, שֶׁכֵּן זֶה מִהוּוֶה סִימָן לְשִׁלְטוֹנוֹ שֶׁל
הַקִּבְיָה – כֹּךְ גַּם אִירַע לְמִילָה נֶס. בְּתַנ"ךְ הִיא מִשְׁמַשֵּׁת בְּמִשְׁמַעוֹת סִימָן גְּבוּהָ (וְכֹךְ
הוּא עַד הַיּוֹם בְּפוּעֵל הַתְּנוּסָה: הַדָּגֵל הַתְּנוּסָה, הַכְּתוּבָה הַתְּנוּסָה), וְכִיוּן שֶׁהַחִרְיָגָה
מִהַטִּבְעִי הִיא כֶּנֶס וְדָגֵל לְהַנְהִיגָתוֹ שֶׁל הַמִּקְוֶה, קִיבִּלָה הַמִּילָה נֶס אֶת מִשְׁמַעַת הַמְּאֻחָר
(וְשִׁמָּא סִייעָה לְכֹךְ אֵף הַמִּילָה מִסָּה, הַנִּזְכָּרָה לְצַד הָאוֹתוֹת וְהַמוֹפְתִים: "הַמִּסּוֹת הַגְּדֹלֹת
אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֵיךָ, הָאֵתֹת וְהַמִּפְתִּים הַגְּדֹלִים הָהֵם". דְּבָרִים כֹּט ב).
כֹּךְ, מִי שֶׁכִּיּוֹם מַחֲכָה לְנֶס אֲנִי מִצְפֶּה לְדָגֵל וְגַם לֹא לְעִמּוּד גְּבוּהָ, אֵלֹא לִישׁוּעָה
הַפּוֹרְצַת אֶת גְּדֵרוֹת הַטִּבְעִי וּמִבְטָאֵת אֶת הַשְּׁגָחָתוֹ שֶׁל הַקִּבְיָה עַל עוֹלָמוֹ וְעַל בְּרִיּוֹתָיו.

⁵ א"ה: בְּסִידוּרִים רִגְלִיִּים לְכְּתוּב וּלְנִקְדָּה גְּלִיּוֹתֵינוּ וְהוֹסֵבֵר כֹּאֵן כְּמָה פַּעֲמִים שֶׁהַדְּגֵשׁ בִּי"ד הוּא בְּגִלָּל כָּלֵל דְּקוּקִי
מוֹטְעָה הַבְּנוּי עַל נֹסֶחַ לְקוּי שֶׁל הַמִּקְרָא. אֲבָל כְּפִי הַנִּרְאָה נֹסֶחַ יוֹתֵר נִכּוֹן הוּא גְּלִיּוֹתֵינוּ, לִמ"ד בְּחִירָק, וְהַדְּגֵשׁ
בִּי"ד כְּדִין.

כו יג לְשֹׁאֵל מִשְׁפַּחַת הַשְּׂאוּלִי: הַיּוֹם (חמישי טו בתמוז) יום פטירתו של ר' חיים בן עטר בעל פירוש אור-החיים. מובא כאן קטע מפירושו על מקרא זה.

רז"ל (במד"ר פכ"א) אמרו וזה לשונם אמר ר' יוחנן חמישה שמות נקראו לו זמרי וגו' שאול בן הכנענית וגו', וקשה לדברי המדרש ששאול האמור כאן הוא זמרי למה מיחס ה' שמו על משפחתו המתכנית עליו והלא אמרו ז"ל (יומא ל"ח) בפסוק וְשֵׁם רִשְׁעִים יִרְקַב (משלי י, ז) דלא מסקינן בשמייהו עד כאן. ואין צריך לומר להחתימו בשמו יתברך.

כדי להבין את כוונת הרב מובאים דברי רש"י על פס' ה: לפי שהיו האומות מונין אותם: מה אלו מתייחסין על צבטיהן, סבורין הם שלא שלטו המצריים באומותיהם? אם בגופן היו שולטים, קל וחומר נצטויהם! לפיכך הטיל הקדוש ברוך הוא שמו עליהם, ה"י מלך זה ויו"ד מלך זה, לומר: אני מעיד עליהם שהם בני אבותיהם (ראה שה"ר ד, יצ); וזהו שמפורש על ידי דוד: "שְׁבִטִי יְהִי עֲדוּת לְיִשְׂרָאֵל" (תה' ככז, ד) – השם [הזה] מעיד עליהם לצבטיהם, ולפיכך כתוב בכולן: החנוכי, הפלואי; אבל בימנה (ראה להלן, מד) לא הולך לומר 'משפחת הימני', לפי שהשם קבוע בו – יו"ד בראש וה"י בסוף (ראה שה"ר ד, יצ). ונמשיך בדברי אור החיים.

ולפי אחד מהדרכים שפירשנו בפסוק (כ"ה י"ד) אֲשֶׁר הִקְהָ אֶת הַמְּדִינִית שְׁלֹא הוֹכֵה אֶלֶּא בהיותה עמה ולא אחר כך, הוא מה שהצדיק ה' במאמרו כאן שהחתים שמו עליו, וכן משמע גם כן מדבריהם ז"ל (במד"ר פכ"א) שאמרו וזה לשונם שאול שהשאל עצמו לעבירה, וידוע הוא דין השאלה שחוזרת בעינה:

מדבריו בתחילת הפרשה: עוד יתבאר על זה הדרך על פי מה שקדם לנו מדברי המקובלים שלא ידח נדח מכל ניצוצי הקדושה, וכלן לבסוף יזכו למקום שממנו באו. והגם שיריע איש ישראל אף יצריח⁶ נפשו סוף כל סוף יחזור לשורשו, והוא אומר וְשֵׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל הרי שאפילו אחר מעשה בשם ישראל יכונה⁷ הא למדת שלא נעקר משורשו, המקה פירוש שהכה פנחס מודיעך הכתוב שלא הוכה באבדון נפשו אלא אֲשֶׁר הִקְהָ אֶת הַמְּדִינִית פירוש אותו החלק הרע שנדבק בו מאת המדינית שיתכנה אליו שם הכאה הוא שהוכה ומת באמצעות הכאת פנחס, הא למדת שיצא הפסדו מה שהפסיד בעבירה נפרע ממנו העון בהכאתו של פנחס שהרגו ומיתתו כפרתו. או על זה הדרך שלא הוכה בנפשו אלא כשהיה עמה אבל אחר שנבדל ממנה לא נשאר בו רושם החטא כי הוא נבדל במיתה ומיתתו טהרה נפשו, ובזה נתן טעם למה קראו איש ישראל כי אחר הריגה בשם ישראל יכונה, זה כתבתי אם אפשר: ע"כ מדברי אור החיים.

הקריאה האשכנזית הנפוצה, בכתוב וניקוד לו נכתבו בזמנים קדומים. קיבלתי מחבר. מוצג כאן קטע מהפרשה (קיבלתי את כל פינחס). תי"ו רפויה נקראת כסמ"ך כתובה כאן בסמ"ך. וי"ו הנקראת כבי"ת רפויה כתובה כאן ב (הוספתי לפעמים סימן רפי ב). קו"ף הנקרא ככ"ף דגושה כתובה פ/ך. רי"ש הנקראת כגימל רפויה כתובה ג (לפעמים הוספתי סימן רפי ג). צד"י כתובה תס, טי"ת כתובה ת. הוספתי גם דגשים בדלי"ת בכמה מקומות. בניקוד כאן קמץ הוא O. הי"ד הנוספת בחולם סומנה הוספתי סימן שוא) אבל לא הי"ד של הצירי. הוספתי גם דגש בדלי"ת כדי להראות שאין מבחינים.

בְּנֵי יִיסֹף לְמִשְׁפַּחְתָּם מִנְּשֵׁה בְּאֶפְרַיִם: בְּנֵי מִנְּשֵׁה לְמִכָּיִה מִשְׁפַּחַת הַמִּכָּיִי וּמִכָּיִה הַיְלִיד אֶס גִּלְגָּד לְגִלְגָּד מִשְׁפַּחַת הַגִּלְגָּדִי: אֶלֶּה בְּנֵי גִלְגָּד אֵימָוָה

⁶ מליצת לשון המקרא הידוע מהפטרת פרשת בראשית ישע"י מב יי כגבור יצא פִּאִיש מִלְחָמוֹת יַעִיר קְנָאָה יִרְעֵ אֶף-יִצְרִיחַ על-אִיביו יִתְגַּבֵּר: יריע אף יצריח מתפרשים השמעת קול. אבל בעוד 'יריע' בלשון המושאלת כאן היא מלשון להרע, הרי יצריח אינו מובן כאן.

⁷ על פי לשון המקרא בישע"י מד ה (הפטרת עם זו יצִרְתִּי לִי ויקרא לאשכנזים) וּבְשֵׁם יִשְׂרָאֵל יִכְנֶה:

מִשְׁפָּכָס הָאִיאָזִי לְכֹלֶךְ מִשְׁפָּכָס הַכְּלָכִי: בְּאִשְׁגִּיאל מִשְׁפָּכָס הָאִשְׁגִּיאלִי
בְּשִׁכָּם מִשְׁפָּכָס הַשְׁכָּמִי: וּשְׁמִידָא מִשְׁפָּכָס הַשְׁמִידִאי בְּכַפֶּגְ מִשְׁפָּכָס הַכְּפָגִי:
וְהַסְלָפְכָד בֶּן כְּפֶגְ לִיָּא הָיוּ לִי בָנִים כִּי אִם בָּנִים בְּשִׁם בָּנִים תַּסְלָפְכָד מִכְלָה
בְּנִיָּאָה כְּגִלָּה מִכְלָה בְּסִגְתָּסָה: אֵלֶּה מִשְׁפָּכִיס מִנְשָׁה וּפְכָדִיָּהֶם עֲנִים
בְּכַמִּישִׁים אֶלֶף וּשְׁבַא מֵאִיס:

כח כג **מְלָכָד** מהספר אם למקרא ולמסורת של הרב ניסן שרוני⁸ נר"ו.

מְלָכָד תיבה זו מתחלפים טעמיה בכל תפוח בדבש הדומה לתלשא. ביום
קרוב, וסימן לזכור איזה טעם בכל הכיפורים ניתנו לוחות שניות - שני
קרוב: בפסח מסובים מוטים על גרישין. בכל ימי חג הסוכות מונענעים
שמאל - כסימן הפשטא. בחג הלולב הדומה לפשטא. וגם שמיני
השבועות שניתנו שני לוחות הברית - עצרת בפשטא, שיש בו תשלומים
שני גרישין. בראש השנה אוכלים לשלמי חגיגה ועולת ראייה של סוכות
סימנים אלה יכולים להקל על הקורא בהכנתו.

תָּן לְחֶכֶם וְיִחְכֶם-עוֹד

הכתובת למשלוח: eliyahule@gmail.com

הערות מתקבלות גם באנגלית.

הודעה מאתר "לדעת" כאן תוכלו להוריד גליונות פרשת השבוע מדי שבוע (גם גליוננו מופיע
שם): <http://www.ladaat.info/gilyonot.aspx>

מאמרנו מופיע **ונשמר** באוצר החכמה בפורום דקדוק ומסורה
<http://www.otzar.forum.org/viewtopic.php?f=45&t=10317&p=272195#p272195>

אם אתה מתעניין
בהגטים הלשוניים של התורה
(לשון המקרא, המשנה, התלמוד וכו')
אתה מוזמן להרשם (בחנם)
לקבלת דוא"ל בעושים לשוניים
בכתובת: maanelashon@gmail.com
☺ בוא להחכים את עצמך ואת שאר המכותגים ☺

⁸ נתן להורדה באתר של קול הלשון.